

Császár Vilmos

Piramis kód

Órák óta aszalódtam Kairó külvárosának egyik - szállodának alig nevezhető - épületében. A szoba igen koszos volt. Melegtől áporodott bűz terjedt a levegőben. A megbízóm már késésben volt, ezek szerint nem a pontosságáról híres.

Már kezdtem unni a várakozást, amikor az utcáról heves vita zaja szűrődött be a palettán keresztül. A szünni nem akaró hangos veszekedés felkeltette a kíváncsiságomat. Kinyitottam a palettát, közben láttam, hogy a csótányok eszeveszett menekülésbe kezdtek. A fény elől, valami sötét zugot keresve. Lent az utcán egy jól öltözött fiatal hölgy próbált megszabadulni a rá csimpaszkodó koldusok hadától. Európai öltözetéről ítélve, valami azt súgta nekem, hogy ő lehet a rég várt ügyfelem. Nem tudom, miért ide kért találkozót, erre az isten háta mögötti helyre, ahol rengeteg nincstelen, kétes alak kóválygott; talán nem akart feltűnést kelteni. Igaz, az eddig felmerült költségeimet busásan fedezte az általa elküldött előleg. E gondolatok közt rohantam le a sikátorba, hogy megszabadítsam a tolakodóktól, ami erélyes fellépésem hatására sikerült is. A hölgy hálás pillantásaitól kísérvé gyorsan bementünk a szállodába.

– Kit tisztelhetek önben? - kérdezte a nő.

– William J. Casy a nevem, de bátran hívhat Willnek. Történész, magánnyomozó és egyben kalandor vagyok, amolyan modernkori Indiana Jones. Ahogy elnézem, ön kért találkozót erre az istenverte helyre. Úgy gondolom, Meg Colehoz van szerencsém. Ha minden igaz, akkor James Henry Cole, az ön dédapja végzett méréseket a gizai piramisoknál.

– Igen, én vagyok. Nem gondoltam volna, hogy ilyen veszélyes ez a környék.

– Főleg egyedülálló nőknek - mondtam, miközben felmentünk a szobámba.

Letettem Meg holmiját, és kényelembe helyeztük magunkat, már ha azt a két széket kényelmesnek lehetne nevezni. Most vettem csak észre, hogy egy csinos, sportos leány ült velem szemben. A táskájából egy aktát vett elő.

– Miért késett ennyit? - kérdeztem, miközben gyors pillantást vettem az aktára.

Észrevette türelmetlenségemet, s rögtön leintett:

– Erről egy kicsit később.

Láttam rajta az idegességet, amit azonnal meg is magyarázott.

– Le kellett ráznom követőimet, s ez nem volt egyszerű.

Értetlenkedve néztem rá, de máris jött a válasz.

– Egy titkos szervezet megbízásából figyelnek már évek óta. A nevük Sentinels' Secret Society röviden Three S. Ez egy olyan történelemtudósokból álló szervezet, amelynek képviselői minden jelentősebb ásatásnál ott vannak. Történelmi bizonyítékokat tüntetnek el valamely általuk vezetett múzeum raktárába, vagy megsemmisítik őket, mivel ezek nem illenek bele az ortodox modelljükbe, és a katolikus vallásszemlélet azon tézisébe, hogy Isten a maga képmására teremtette az embert, vagyis szerintük az emberen kívül más értelmes lény nem létezik a világban. Legismertebb ezek közül a British és a Smitsonian múzeum. A régebbi bizonyítékok - amelyek valaha ismertek voltak tudományos körökben - eltűntek a „tudásszűrőnek” köszönhetően, ami az uralkodó paradigmákat védelmezi. Sajnos csak nagyon kevés hivatásos tudós hajlandó figyelembe venni ezeket a bizonyítékokat, de ők is nagyon óvatosan kezelik a kérdést. Azon tudósokat, akik vállalják ezek közreadását, ellehetetlenítik, mellőzik, vagy kisémmizik. Dédnagyapámnak valahogy sikerült kicsúsznia a karmaik közül. Ezért maradt meg néhány történelmi ereklye. Jelenleg is titkos helyen vannak, csak a fénymásolatok, és a fényképek vannak nálam.

Rátette a kezét az aktára, és gondolataiba merülve kibámult az ablakon. Láttam rajta, hogy egy pillanatra elbizonytalanodik. Egy kicsit vártam, majd megkérdeztem tőle, mi a gond.

– Megbízhatom magában? - nézett rám hirtelen.

Úgy tűnt nekem, hogy nagyon bizalmatlan. Kíváncsian fürkészte az arcomat, hátha ki tud olvasni belőle valamit.

– Igen, megbízhat bennem, hisz a megélhetésemet is kockáztatnám, ha nem tudnék titkot tartani.

Hirtelen kinyitotta az aktát és elém dobta a benne lévő papírokat. Kezembe vettem, és gyorsan átnéztem az iratokat, melyek papiruszlapokról készített fénymásolatok voltak, tele hieroglifírással. Elkezdtem olvasni az első lapot:

„Én, Hórusz király, Izisz és Ozirisz fia, a piramisok építtetője
Írom a holnapnak, hogyan érkeztek Ők a Kígyózó folyam partjára.
A csillagokból jöttek, az ég ama keleti oldaláról, a Duatról.
Ré, Su és Tefnut fia, Geb és lánya, Nut.
Geb és Nut fiai, Széth és Ozirisz, lányai, Izisz és Nebethut.
A Kígyózó folyam népe istennek tekintette őket.
Ők mondták, az égbolt nádcsónakja leereszkedett hozzánk.
Ők mondták szájaknak is a kicsi égi nádcsónakokat,
amikkel a levegőben jártak, mert hasonlítottak a szájakra.
A Duat, ahonnan érkeztek éjsötétté vált, a föld ahonnan érkeztek,
elpusztult, itt nyáron az ég keleti oldalán látható a csillag.
A csillag, mely felragyog, s eltűnik az éj sötétjében,
6650 nyári napforduló után Izisz szeme néz rá”

Abba hagytam a szöveg olvasását és kérdően Megre néztem. Valahogy hihetetlennek tűnt az egész. Földön kívüli civilizáció képviselői építették volna a gizai piramisokat, és teremtették volna meg az egyiptomi civilizációt? Ha egyáltalán igaz, ami a papiruszra van írva. Óriási csalást gyanítottam e mögött.

– Ez tényleg igaz?

– Igen. Mit gondol, miért követtek? Az eredeti papiruszlapokra, és egy ankhra vadásznak.

Meg akarják kaparintani a bizonyítékokat, de azok biztonságos helyen vannak. Úgy döntöttem, hogy a világ tudomására hozom az igazságot, de előbb a többi lapokat is meg kell szerezni. Ezek legjobb tudomásom szerint a British és a Smitsonian múzeum, vagy Vatikán raktáraiba vannak elsüllyesztve. Kettő ismeretlen rendeltetésű tárgy is van köztük. Megszerzésükben kérem majd a segítségét, ha vállalja. Erről majd később; előbb ismerje meg az előzményeket. Itt vannak a képek az ankhról, megnézheti őket.

– Érdekes, egy kicsit más, mint amit eddig ismertem. Jó volna látni eredetiben, az többet mondana. Rendben, akkor kezdje el.

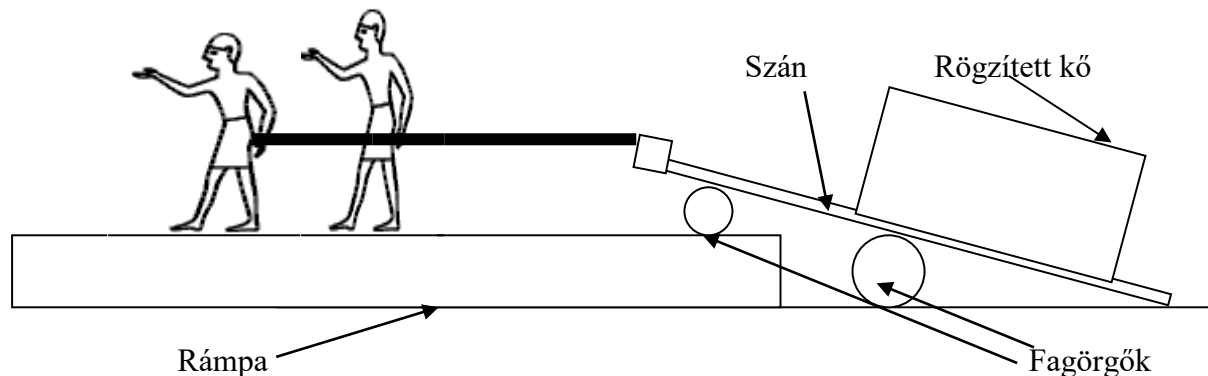
Vett egy mély lélegzetet, és belekezdett a történetbe.

– Amit most elmondok, azok Cole titkos irataiból valók. Mint ahogy már tudja, James Henry Cole, a dédnagyapám 1925-ben a gizai piramisoknál végzett méréseket, közben társai kutatóárkokat ástak a piramisok közvetlen környékén. Egyik alkalommal a Szfinx közelében egy olyan fedőlapra bukkantak, amely a nekiverődött ásótól kongó hangot adott. Ez meglepte őket. A felfedezés hatására nagy izgalom lett úrrá a táboron. Arra gondoltak, hogy a fedőkő alatt egy érintetlen királysír van, tele kincsekkel. A takarókövet felfedve egy lejáróra bukkantak. Leérve egy teljesen üres kamrában találták magukat, ami talán nem is lepte meg őket, hisz nagyon kevés ép sírt fedeztek fel eddig. Körbejárva a termet, a bejárattal szemközti falon egy hieroglif feliratot vettek észre, mely a lefordítva így hangzik:

„Hórusz király üzeni a belépőknek,
Ne zavarják a hely nyugalmát,
mert Széth haragja lesújt.
A világosság az alvilág felé mutat.”

Átkutatták a kamra falait, de titkos ajtóra utaló jelet nem találtak, ami egy másik helységet rejtett volna. Csalódottan hagyták abba a keresést, mivel a rejtélyes feliraton kívül nem találtak semmit. Cole is visszatért a munkájához. Tovább folytatta a piramis komplexum felmérését. Gondolatai néha visszatértek a titokzatos felirathoz, és próbálta megfejteni a jelentését, de nem jutott előbbre. Néhány nappal később visszament a lejárathoz. Délután 2 óra körül járhatott az idő. Észrevette, hogy a nap sugarai bevilágítanak a lejárathoz, és hirtelen rádöbbedt arra, mit jelent a „Világosság az alvilág felé mutat” felirat. Gyorsan lerohant a kamrába; csak most vette észre, hogy a folyosó középtájon meredekebben lejtett lefelé. Ez eddig nem tűnt fel neki. A fénysugár így a padló egy részére mutatott, amely hasonló nagyságú kőlapokkal volt lerakva, mint amilyen a lejárathoz tartott. Ezen a kőlapon halványan kirajzolódott Anubisz jele. Ez jelentette az „alvilág” felé vezető utat, a feltételezett titkos kamrát. Segítséget hívott, majd nagy nehezen kiemelték a fedőlapot. A sejtése beigazolódott; egy újabb lejárathoz vált láthatóvá, mely egy teremben ért véget. Itt két lefedett gránitból készült szarkofágot találtak. A falakat pedig képek borították. És hol lehet az „írás” amire a felirat utalt? A rejtély továbbra is megmaradt. Az egyik munkás felkiáltott, valamit motyogott, majd döbbedten mutatott a bejárattal szemközt falra, ahol a rajzon két ismeretlen égi jármű lebegett a három nagy piramis felett. A nagyobból amely, körülbelül tizenötszöröse volt a kisebbnek, fénysugár vetítődött a földre, ahol egy ember állt. A járművek alakja szájakra hasonlított, ahogy a Hórusz - papiruszokban meg volt írva. De ne szaladjunk ennyire előre! Mindenki megbabonázva állt a kép előtt. Percekbe tellett, mire felocsúdtak a meglepetésből. A bal oldali falon lévő képen a piramisépítés egy jelenete volt látható; az, hogy miként emelték fel a hatalmas köveket, amikből a piramisok épültek. A módszer meglepően egyszerű volt; fagörgőket használtak emelőnek.

Meg, ezután vázlatosan lerajzolta nekem a kövek szállításának elvét.

Majd a hölgy így folytatta tovább:

– Természetesen nem kettő ember húzta a köveket, hanem jóval több. A részletekkel esetleg később foglalkozhatunk.

Hol is hagytuk abba? Igen, már folytatom is tovább a kamrában történeteket.

A jobb oldali falon egy csillagállást lehetett látni a Szfinxszel. Azon egy csillag volt megjelölve, és egy felirat állt mellette, amely így hangzott:

„Az égbolt ama keleti oldaláról, a Duatról, ahonnan jöttünk.
Ré, Su és Tefnut fia, Geb és lánya, Nut.
Geb és Nut fiai, Széth és Ozirisz, lányai, Izisz és Nebethut.
A csillag, mely felragyog, s eltűnik az éj sötétjében.”

6650 nyári napforduló után Izisz szeme néz rá

Természetesen dédnagyapám lerajzolta a csillagképet, amit megmutattam egy csillagász ismerősömnek, hogy határozza meg, a csillagállás idejét. Ez sikerült is neki. Az időpontot 1054. július 28. hajnalára tette: ekkor a kínai csillagászok egy szupernóva - robbanást figyeltek meg. Az ismerősöm a Duatot a Crab Nebulával (Rák köd), vagyis az M1 csillagköddel azonosította. A piramisszövegekben is utalás van erre:

„Felnézek az ég ama keleti oldalára, a nagy Duatra
ahol az istenek születtek én Ozirisz és Izisz fia Hórusz”

Sajnos azt nem tudjuk milyen fényes volt a csillag felrobbanása előtt, de a papirusz szövegek alapján meghatározó fényességű lehetett.

Elnézést, hogy egy kicsit elkalandoztam, de úgy éreztem, muszáj volt egy kis kitérőt tennem, hogy jobban megértse a falon talált képek jelentését. Sajnos a képek már nem léteznek, de erről majd később beszélek.

Akkor folytatom, hogy mit írt tovább Cole a titkos naplójába.

A döbbenettől majdnem megfélekedtek a szarkofágokról. Elfordították az egyiknek a fedlapját. Ha a meglepetést még lehetett fokozni, akkor ezzel sikerült. A várt múmia helyett papiruszlapok voltak benne, négy sorban. Kihangsúlyozom: nem tekercesek. Cole kivett belőle egyet, és megnézte. Meglepően jó állapotban volt, mintha most írták volna. Visszarakta a lapot, és a figyelme a másik szarkofág felé irányult. Annak is félrehúzták a fedlapját. Benne kettő, szekercére hasonlító tárgyat találtak. Kivették az egyiket, de nem tudták megállapítani a rendeltetését. Ekkor Cole észrevette, hogy valaki sietve elhagyta a kamrát. Ez gyanús lett neki, rossz előérzete támadt. Visszatette a kezében lévő tárgyat a helyére, és egy kis pihenőt rendelt el. Mindenki felment a sátrához. Míg a többiek lepihentek, vagy a rendkívüli eseményt tárgyalták, ő kilopódzott, és egy táskával visszament a kamrába. Amilyen gyorsan csak lehetett, a lehető legpontosabban lerajzolta a falon lévő ábrákat, és lejegyezte a feliratot. Magához vett a két szélső sorból annyi papiruszt, hogy hiánya ne legyen feltűnő. Odament a másik szarkofághoz, és tüzetesebben megvizsgálta. A fedlap takarásában egy ankhot vett észre; felkapta, és berakta a táskájába. Tovább nem maradhatott, nehogy feltűnjön a távolléte, ezért gyorsan visszament a sátrába, a táska tartalmát pedig elrejtette. Lefeküdt ő is pihenni. Rövid idő múlva izgatott hangfoszlányok hallatszottak be a sátorba. Kiment megnézni, hogy mi történt. Egy jólöltözött angol úriember beszélgetett a munkásokkal pár katona kíséretében, akik Cole sátra felé mutogattak. Amikor meglátta, odasietett hozzá, és illedelmesen bemutatkozott. Az urat John Cunninghamnek hívták. Valami régészeti felügyelő volt.

Az emlékiratokra hagyatkozva a következő párbeszéd hangozhatott el köztük.

Meg elővett egy papírt, és olvasni kezdte:

– Az önök által felfedezett kamrában talált tárgyak, és a falon lévő festmények, feliratok nem kerülhetnek nyilvánosságra a tartalmuk miatt. Most pedig azonnal vezessen a feltárás helyszínére.

– De miért? És egyáltalán kicsoda ön? Hogyan jutott tudomására ilyen gyorsan ez a felfedezés?

– Egy Three S nevű szervezet tagja vagyok, amely arra ügyel, hogy a jelenkor értékrendjének nem megfelelő történelmi felfedezések ne kerüljenek napvilágra. A bizonyítékokat le kell foglalni, és el kell zárni a külvilág elől. Amit pedig nem lehet, azt meg kell semmisíteni. Meg vannak a megfelelő informátoraim, de elégedjen meg ennyivel, és ne kíváncsiskodjon tovább.

Közben megérkeztünk a helyszínre. Cunninghamet megdöbbenetette a látvány.

– Ha ez nyilvánosságra kerül, fenekestül felfordul a világ. Erre még én sem számítottam, hogy idegen lények teremtették meg az egyiptomi civilizációt. Ezt nem engedhetem meg. Minden itt van, nem vittek el semmit?

>> Milyen jó volt a megérezésem << - gondoltam magamba, és gyorsan rávágtam, hogy nem.

– Biztos? Ha kitudódik, önt ellehetetlenítik, ha pedig ezek után is sokat ugrál, akkor az életével játszhat, akár halálos baleset is érheti. Megértette?! Ez vonatkozik mindenkire, akinek tudomása van erről. - és körbemutatott.

– Nem durva egy kicsit ez a megfélemlítés?

– Nem, a világ értékrendje forog kockán. Vagy káoszt akar? Ennek érdekében nem riadunk vissza semmilyen eszköztől. Most pedig intézkedem, hogy a papiruszokat, és a két ismeretlen rendeltetésű tárgyat vigyék el egy titkos helyre, a kamrát pedig semmisítsék meg. Fölment, és szólt a katonáknak, majd óvatosan ládába rakták a lent talált leleteket. Rövid időn belül robbanóanyagot hoztak, és legnagyobb megdöbbenésemre felrobbantották a kamrát, ami így teljesen megsemmisült.”

– Azért olvastam ezt a részt, hogy pontosan érzékeltetni tudjam, milyen gátlástalan társasággal van dolgunk, akik nem riadnak vissza semmilyen eszköz alkalmazásától sem.

Erre fel kell készülnünk, ha vállalja az ügyet, amivel meg szeretném bízni. - mondta Meg.

– Mi lenne az? - kérdeztem.

– Erről majd akkor, ha már mindent tud. Hol is hagytam abba?

– Ott, amikor felrobbantották a kamrát - feleltem.

– A folytatásban rövid leszek Cole történetével. A lényegét már elmondtam. A tábor lakóit még napokig foglalkoztatták az átélt események, de senki sem mert beszélni róla. A piramisok felmérése után sikerült hazacsempésznie a papiruszokat és az ankhot, majd elrejtette őket. A Three S emberei hamarosan rájöttek, hogy az elkobzott papiruszlapokból hiányzik pár darab. Felkeresték Colet, de nem tudtak kiszedni belőle semmilyen használható információt. Titka napjainkig megmaradt, amíg nagyanyám örökségében rá nem leltem egy díszes dobozra. Benne egy kulcs és egy arany nyaklánc volt, nagy medállal. Akkor még nem sejtettem, milyen titkot rejtett a ládikó. A nyakláncot jó ideje hordtam már, amikor észrevettem, hogy a medált szét lehet nyitni. A belsejébe egy szám, egy bank neve és egy szó volt belevésve. Így találtam rá a bank széfjében Cole titkos naplójára, a papiruszlapokra és az ankhra.

A hieroglifák lefordítása nem okozott gondot, mivel ókori egyiptológiát tanultam az oxfordi egyetemen utolsó éves hallgatóként. Gondolhatja, mit éltem át utána. Sajnos nem voltam elég óvatos, és egy évfolyamtársamnak megemlítettem a felfedezésemet. Bár ne tettem volna! Ekkor került képbe a Three S, igaz a bizonyítékok akkor már biztonságos helyen voltak. Ezek után vettem fel magával a kapcsolatot. És most itt vagyok. Hogy miért Egyiptomban találkoztunk? Előbb olvassa el a papiruszlapokról készült fordítást a mai kor embere számára érthetőbb nyelven, egy pár kiegészítéssel. A múlt igazságát mentette meg a jövő számára Cole.

Kezembe vettem a kéziratot, és elkezdtem olvasni.

A szöveg első része már ismert volt számomra, de a folytatás is elég elképesztő volt.

A felderítő csapat vezetője Ré volt. Egy olyan új, lakható bolygót kerestek a népük számára, amelyen még nem alakult ki értelmes élet. A Föld ilyen értelemben már foglalt volt. Mire ide értek, tudták meg, hogy a napjuk felrobbant. Sokan a halált választották, főleg az idősebb generáció, mert nem akarták elhagyni az otthonukat, és nekivágni az ismeretlennek. Közben értesültek arról, hogy egy másik kutatócsapat a Földtől 8,6 fényévnnyire talált egy bolygót, ahol megfelelő körülmények voltak a letelepedéshez. A csillag földi neve Sírüs, ez egy kettős csillagrendszer. Lehetőségük lett volna oda menni, de maradtak. Megtetszett nekik a földi élet. Az emberek, akik itt éltek, primitív földművelők voltak, csak a bőrük színében különböztek tőlük, amely sötétebb volt. Talán kalandozó elődeik rekedhettek itt, gondolták a meglepő hasonlóság miatt. Az ő szemükben égből jött fehérbőrű istenek voltak. Elindították az egyiptomi kultúra fejlődését. Nagy vita volt köztük, hogy milyen mértékben avatkozzanak be a fejlődés menetébe, végül a lassú, fokozatos beavatkozás mellett döntöttek. Évek során megtanították őket a hatékonyabb földművelésre, és csillagászati ismeretekre, amelyek segítségével a folyó éves áradását előre lehetett jelezni. A vas előállításának módját is megismertették velük, mert eddig bronz szerszámokat használtak.

Eddig tartott az első sorból kivett papiruszlapok tartalma.

Nagy ugrás következik az időben, mert a negyedik sorból kivett papiruszokon Hórusz a piramisok rendeltetéséről ír.

A piramisok mérete úgy lett meghatározva, hogy azokból matematikai, fizikai, és csillagászati összefüggéseket lehessen levezetni. Konkrétumokra itt a szöveg nem tér ki.

Most egy kis kitérőt szeretnék tenni. A Kheopsz piramis számmisztikájával sokan foglalkoztak, csak még egy adalékot szeretnék ehhez hozzátenni.

	Szélesség	Magasság	Oldalélhossza	Oldallap magassága
Kheopsz piramis	230,25 m	146,59 m	219,06 m	186,37 m
Menkaure piramis	110 m	66,56 m	102,37 m	86,34 m

Ha a Kheopsz piramisnál mind a négy számot összeadom, akkor 782.27-et kapok, ezt osztom százzal, akkor 7,8227-et kapok, ami az acélöntvény fajsúlya.

Saját számításaim szerint Menkaure piramisánál a szélesség és a magasság valamivel nagyobb a hivatalosan elfogadott méretnél. 108,66 m helyett 110 m, 66,44m helyett pedig 66,56 m .

Az első, a harmadik és a negyedik szám összegének ezerszerese közelítőleg a fénysebességet adja, amely 298710 m/s. A négy szám összegéből a föld keringési idejét kapjuk, ami igen kevés eltéréssel 365,27 nap. Ez a két szám egy kód a második és a negyedik szám megértéséhez, amely távolság a fényévre utal. A második szám a Rák köd távolsága a Földtől, 6656 fényév. A hivatalos adat 6500 fényév, de találkoztam már 6000 fényéves értékkel is. A kérdés az, hogy az eljövételük időpontja és a csillagrobbanás között mennyi idő telt el. A negyedik szám pedig a Szíriusz távolsága a Földtől, 8,634 fényév, a hivatalos adat 8,6 fényév. Csodálom, hogy a piramis építésénél így össze tudták hozni ezeket az adatokat, ilyen pontossággal.

Továbbiakban már nem sok, de annál meglepőbb a papiruszra írt szöveg folytatása.

A síremlék-együttes a kilenc isten, Hórusz és családja emlékét őrizte meg a jövő számára. A piramisok alakzata az itt élő nép Orion-kultuszát szimbolizálja. Az Orion csillagkép belső három csillagát vetíti le a Földre. A Kheopsz piramis ténylegesen Osiris síremléke, Hafré piramisa Isis síremléke, Menkaure piramisa Hórusz és családja síremléke volt. Hórusz piramisában hat kamra található: kettő szemben, négy pedig oldalt. Ebből az következik, hogy a két kamra Hórusz és felesége, Hathor sírhelye, a másik négy pedig fiai, Amszet, Hápi, Kebehsenuf és Duamutef sírhelye volt. A Szfinx pedig Iziszt ábrázolja a két lába között Hóruszal. Sajnos ez a szobor már nincs meg. A hét szatellit piramis pedig a többi istenség síremléke. Hogy melyik kié, arról csak homályos sejtések vannak. Az egyedülálló szatellit piramis talán Ré, a vezető, vagy Széth, a testvérgyilkos síremléke lehetett. A többit még nem sikerült megfejteni, ugyanis itt vége a birtokomban lévő papiruszlapok tartalmának.

– Nagyon érdekes. - mondtam, és letettem a kéziratot.

– Igen. Még milyen titkot rejthet a többi elkobzott papirusz, és a két szekercéhez hasonló tárgy? A dokumentumok ismeretében szeretném, ha vállalná ezek felkutatását. Előre megmondom, nem lesz könnyű feladat.

– Kérek pár nap gondolkodási időt. Nem egyszerű dönteni. Tudja mit, találkozzunk egy hét múlva ugyanitt.

– Rendben van. - mondta Meg.

Összeszedtem a holmimat, és elköszöntem. Kiléptem az ajtón, majd felszívódtam Kairó forgatagában.